

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Άγγλος έλληνοεπίτιμος κι' ο Ρωμηός βαρκάρης. Πώς τον ανάγκασε ν' άρχισιν τέν... νεσελληνικό έξαφάλλμο. Η προσευχη του Καραιοκάκη. Τα ελληνικά της Άγγλιδες περιηγητριας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας Άγγλος φιλόλογος, έλληνοεπίτιμος, έπεσεκέφθη κάποτε την Ελλάδα για νά συλλέξη, όχι έθιμα και παραδόσεις, ούτε μύθους και δημοτικά τραγούδια, αλλά... έθροιστικές φράσεις. Για τόν σκοπό αυτό απευθύνθη σ' ένα βαρκάρη και τόν παρακάλεσε νά τού άπαριθμήση μερικάς έθροιστικές λέξεις και φράσεις πού χρησιμοποιοῦν οι σινάδελφοί του.

—Δέν μās άφίρνεις ήσυχους, χρυσωκέ μου, ά πάντρες ό βαρκάρης. Αλλά τά πράγματα πού μου ζήτης, ένώ δέν τά ξέρω.

—Καλά, δέν περιόζει, απάντησε ό Άγγλος. 'Αλλ' άν δέν έχεις δούλειά, πάμε μιά βόλτα με τί βάρκα σου.

—Πάμε, αλλά ξέρεις θα πληρώσης με την όρα.

—Σύμφωνοι! Θα σε πληρώσω όσα μου ζητήσεις.

Υστερα όμως από λειβοδρομία κάποτεσαν ώρων κι' άφοῦ έπέστρεψαν στην απόβαθρα, ό Άγγλος άνήχησε νά πληρώση τόν βαρκάρη.

Λόγο με τόν λόγο λοιπόν, κατέληξαν νά μελώσουν άγρια, όποτε ό βαρκάρης έξαγριωμένος άρχισε νά έξοστομίζη έναντίον του Άγγλου χείμαυρον ύθρου, άρχισε νά τού άραδιάζη ένα όλόκληρο κομπολόγι έλληνοεπίτιμων βλαστημιών.

Ο Έγγλέος όμως κατέγραφε, με τόν σημειωκατάρο στό χέρι τόν γλωσσικό έκείνο θησαυρό, χωρίς νά θυμώνη καθόλου.

Στό τέλος δέ, πληρώνοντας τόν βαρκάρη, τού έπετε χαμογελώντας :

—Βλέπεις λοιπόν πόσες βλαστήμιες ξέρεις ;

—Όταν πρόκειται για τόν παρά μου, σε περνώ στό πη και ηί από σαράντα νερά! απάντησε ό βαρκάρης.

Κι' ό Έγγλέος κατέγραψε άμέσως και την νέα αυτή φράση.

***

Σε μιά κρίσιμη περίοδο της πολιτικής του δράσεως, ό Κορφατικός, περνούοντας άπ' τη Βεωτία για την Άθήνα, έφτασε στό μοναστήρι του Άγίου Σεραφείμ. Έκει, χωρίς νά ξεκουραστή καθόλου πήγε και' εϋθείων μπροστά στό ιερό της εκκλησίας κι' άφοῦ γονάτισε, άρχισε ν' απαγγέλλη την παρακάτω αίσωχέδιο προσευχή, την όποία άκουσε ό γραμματικός του, ό όποιος και την άνέγραφε άργότερα :

«—Βοήθησέ μας, Άγιε Σεραφείμ, βοήθησέ μας νά διώξουμε τόν Κιουτάγια (Κιουταγή) άπ' την Άθήνα, νά γλυτώσουμε τούς κλεισμένους χρυσωκέ και νά κόψουμε στους Τουρκούς εκεί μιά δεύτερη Άράχωβα. Βοήθησέ μας και νά σου φέρω χρυσό καιτήλι και λαμπάδες έκαστό, ίσα με τόν πύξ μου και νά στολίσω σαν παλάτι τόν μοναστήρι σου».

Δυστυχώς, ή προσευχη αυτή πού Καραιοκάκη δέν εισηκούσθη, γιατί σκοτώθηκε στό μεταξί κι' έτσι ούτε κι' ό Άγιος Σεραφείμ πήρε τόν τάξιμό του.

***

Μιά Άγγλις περιηγήτρια, ή όποια κατόρθωσε νά μιλήη κάποτε τά ελληνικά, μπήκε μιά μέρα σ' ένα ξενοδοχείο φαγητού, με την άπόφαση νά φάη μωσαράκι, τόν όποιο της άρεσε έξαιρετικά.

Ένώ όμως ήξερε την όνομασία όλων τών κατοικαδίων και άγγελίων ζώων, άγνοούσε πώς λένε τόν μικρό τού βοδιού, τόν μωσαράκι δηλαδή, από τόν όποιο άκριβώς ήθελε νά φάη.

Απευθύνθη λοιπόν στον ξενοδόχο, με τόν όποιο άνοιξε τόν έξις διάλογο :

Ά γ γ λ ι σ.—Σὺ... βοδι...

Ξ ε ν ο δ ο χ ο ς.—Εύχαριστώ!... Λοιπόν ;

Ά γ γ λ ι σ.—Εγώ γελάδα.

Ξ ε ν ο δ ο χ ο ς.—Θαυμάσια!... Έπειτα ;

Ά γ γ λ ι σ.—Γάμος... Τί παιδί ;

Ξ ε ν ο δ ο χ ο ς.—Μωσαράκι.

Ά γ γ λ ι σ.—(θροιστικώς)—Φέρε μου την μπιτόλα του!...

βοηθοί τού δήμιου τόν κρατούσαν από τὰ δεσμά του.

—Μή με σφίγγετε τόσο δυνατά! τούς έπετε σε μιά στιγμή.

Έπειτα γύρισε τόν κεφάλι του προς τόν μέρος μου και φώναξε με την ίδια σταθερή φωνή :

—Εύχαριστώ!... Άντιό!...

Ο Λανδρόν κίττασε με θάρος τή λαμητόμο. Οι βοηθοί τού δήμιου έσπρωξαν άπότομα τόν άσθενικό σώμα του έπάνω στη σανίδα. Τη έλαφρό όμως βάρος του δέν έκανε τή λαμητόμο νά λειτουργήση. Τον κοίταζε και χροιάστριζε νά προστεθή και τόν βάρος ενός βοηθοῦ. Μά ό αίνιγματικός αυτός άνθρωπος δέν έκανε καμιά κίνηση για νά αποσπασθώρη κι' ούτε άλλαξε καθόλου ή τόσο παράξενη λάμψη τών ματιών του....

***

Την ίδια άκριβώς τραγική κατάσταση μπροστά στον θάνατο έδειξε κι' ό άληθομνητος σαδιστής τού Ντούσελντοφ.

Ο Πέτερ Κιοϋρτεν, μετά την καταδίχη του σε θάνατο, μεταφέρθηκε στην παλιά φυλακή τού Κλοζγκελτσουτε. Έδειχνε λοιπόν κι' αυτός μιά φλεγματική ψυχραιμία, πού προσενόσε σ' άλλους κατάρτησι κι' άν και ήξερε τόν τραγικό τέλος του, δέν παρέλειπε ούτε μιά ήμέρα νά περιποιηθή τόν έαυτό του και κάθε πρωί, επί πολλή ώρα, νά κάνει την τουαλέττα του.

Φορούσε πάντα τόν μαύρο μεγέ κοστούμι του, σαμμένο με άφογη κομψότητα κι' ως την τελευταία στιγμή προσπαθούσε νά κρύψη τις ρυτίδες τού προσώπου του. Μιά άπ' τις παθολογικές μαγίες του, ήταν και τόν νά θέλη νά φανείται πάντα ώραίος.

Η πρώτη κι' ή τελευταία επιθυμία πού έξεδίωσε τόν απότομο της άφίξεώς του στη φυλακή, ήταν τολύ παράξενη. Ο Κιοϋρτεν ζήτησε μ' ευγένεια άπ' τή Διεύθυνση νά τού δώσουν μελίαν και έσοσι χαρτοφάκελλα. Και τόν βράδυ, στο φως τής λάμπας, ό αίνιγματικός έγκληματίας έκάθησε κι' έγραφε από μιά συγχαρητική έπιστολή στις οικογένειες τών θυμάτων του, προσπαθώντας μ' αίσθηματικές φράσεις νά δικαιολογήση τούς αίματηρούς έρωτάς του.

Κατόιν μ' έξαιρετική ευγένεια ζήτησε νά τού στείλουν στό κελλί του τρεις καθολικούς ιερείς. Άπ' τή στιγμή αυτή, ό Πέτερ Κιοϋρτεν βυθίστηκε σ' έναν άπροσδόκητο μυστικισμό. Δέχτηκε τούς κληρικούς γονατιστός και με φωνή πού έτρεπε έξομολογήθηκε με κάθε λεπτομέρεια τά έγκλημάτά του και τούς ζήτησε νά μεσολαθήσουν για τή σωτηρία τής ψυχής του.

Όλη τή νύχτα τής παραμονής τής έκτελέσεώς του, ό άπαισιος σαδιστής προσευχότανε γονατιστός σε μιά γωνία του κελλιού του, μαζί με τούς τρεις ιερείς και ζητούσε με παιθιακές φράσεις τή βοήθεια τού Θεού. Τέλος στις 4 και 30' άκριβώς, έξομολογήθηκε πάλι κι' έκονόνησε.

Στις 5, ό διευθυντής τής φυλακής με τόν εισαγγελέα και μερικούς έπιστήμονας, μπήκε στό κελλί του. Ο Κιοϋρτεν κατέλαβε τότε, ότι έφτασε πάλι ή τραγική στιγμή και δίχως νά συγανήθη καθόλου, χαρώστηκε με σταθερή φωνή τούς προινούς έπισκεπτες του. Έπειτα, έκαγε γρήγορα την προινή τουαλέττα του και άτόραχος άφησε τόν βοηθό τού δήμιου νά τού ξυρίση τόν τράχηλο.

Τού προσέφεραν κατόιν τόν ροζιμ και τόν τοιγάρο, αλλά ό μελιθανάτος άρνήθηκε μ' ευγένεια κι' άφησε με άδιάφορο ύφος νά τού περάσουν τις χειροπέδες.

Η συνουδεία τού Πέτερ Κιοϋρτεν στις 6 άκριβώς, κατέβηκε στην αλή τής φυλακής. Ο σαδιστής περπατούσε με σταθερό βήμα και δέν συγανήθηκε διόλου άπ' τόν άποσίω θέαμα τής λαμητόμο. Άνέβηκε λοιπόν με τόν ίδιο σταθερό βήμα τά λίγα σκαλοπάτια τού εκοίματος και μπροστά στον ήράλειο δήμο τού Μάνντεντοφγκ έξεκαλούσθησε νά διατηρή την άπόθεσία του.

Ο εισαγγελέυς τότε τόν φώτισε :

—Έχετε νά διατυπώσετε καμιά επιθυμία ;

—Όχι! τού απάντησε ήρηά κι' άποφασιστικά ό Βενκόλας ποιη Ντούσελντοφ.

Άμέσως κατόιν ό δήμιος Ντάουμπλερ τόν έξάπλωσε στη σανίδα τής λαμητόμο και σε μιά άτότομη κίνησί του, έπεσε βαρειά τόν μοχαίρι της και τόν άπεκεφάλισε.

Η ώρα ήταν 6 και 3 λεπτά άκριβώς...

Αυτές ή δυό θανατικές έκτελέσεις, προστέτεί ό Έρνστ Τίγκερ, θα παραμείνουν ιστορικά, για τόν θάρος και την ψυχραιμία πού έδειξαν μπροστά στη λαμητόμο δυό άπ' τούς μεγαλειότερους έγκληματίας τής εποχής μας.

